

ELLE KENNEDYOVÁ

NA ROK

17+

V ZAHRANIČÍ

PRAVIDLO BOLO JASNÉ:
NEZAMILOVAŤ SA DO SPOLUBÝVAJÚCEHO

YOLIA

ELLE KENNEDYOVÁ NA ROK V ZAHRANIČÍ

Preložila Klára Kruteková

Elle Kenedyová

NA ROK V ZAHRANIČÍ

Preložila Klára Kruteková

YOLi

Elle Kennedy
GIRL ABROAD

Copyright © 2024. GIRL ABROAD by Elle Kennedy
Character illustration on the cover by © carasalexandra
Cover design © Vivien Sunner, www.vivien-summer.de
Translation © 2026 by Klára Kruteková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0512-9

Túto knihu venujem všetkým Londýnčanom.

*Vždy keď navštívim vaše čarovné mesto,
mám pocit, že sa vraciam domov.*

AUGUST

1

Chodil za mnou všade. Myslela som si, že som sa ho zbavila, keď som preliezla oknom do spálne a vrátila sa okolo bazéna do práčovne, len aby som opäť začula otcov bezduchý hlas, ktorý ma oboznamoval o najnovšom pobodaní pri stanici londýnskeho metra. Cez reproduktor na pulte mi začal odniekiaľ z nášho domu citovať štatistiky zločinnosti.

Nie. Nemienila som ho počúvať. Vytesnila som jeho hlas a začala vyberať oblečenie zo sušičky. Vzala som si ho do svojej izby, kde veľkú časť podlahy zaberali kufre a škatule. Na balenie som mala celé týždne, napriek tomu sa mi podarilo odložiť tie časovo najnáročnejšie úlohy sotva na hodinu pred príchodom môjho odvozu na letisko.

„Počet napadnutí nožom stúpol na viac ako šesťtisíc..." spustil otec znova, a tak som bola nútená zvuk Echa vo svojej izbe vypnúť. Rozhodla som sa, že keď už budem bezpečne mimo bydliska, porozprávam sa s ním o možnosti odpojenia od internetu. Iba si tým privodí infarkt.

Zazvonil mi telefón. Očakávala som, že na displeji uvidím otcovo meno, ale bola to moja najlepšia kamarátka Eliza. Dala som si ju na hlasitý odposluch a hodila mobil na posteľ.

„Mrzí ma, že som to nestihla," povedala namiesto pozdravu. „Už sme mali byť späť, ale mama sa potrebovala poriadne pohádať so správcom kvôli preliačine, o ktorej som si istá, že si ju urobila

na nárazníku sama, keď nacúvala do krajinárovho auta, takže stále nie sme..."

„To je v pohode. Naozaj, o nič nejde.“

Začala som skladať tričká a legíny a narýchlo ich vkladala do cestovných organizérov v šialenom závoде s časom, ktorý začínal popierať zmysel ich skladania. Aj tak sa všetko zmrvilo v zúfalstve, aby sa mi zmestilo štyridsať kíľ oblečenia do kufra praskajúceho vo švíkoch. Vidina dobre zorganizovaného odchodu, ktorú som mala pred pár dňami, sa mi začínala pred očami rozpadať.

„Veď ty ma opúšťaš," posmešne zakňučala suchým, otráveným spôsobom, ktorý jej je taký vlastný. Každý deň, čo sa kedy zobudila a svet sa ešte neskončil, je pre ňu úplná otrava, ale ja som jedna z mála ľudí, ku ktorým necítim úplnú nenávisť. Je to rozkošné. „Uvidíme sa až o rok. Budeš mi chýbať.“

To ma rozosmialo. „Znie to bolestne.“

„Aj ma bolelo vysloviť to," vzdychla si. Faktom je, že Elize nikdy v živote nikto nechýbal, ani nikoho nepotrebovala.

„Oceňujem tvoju snahu.“ Vďaka tým slovám som vedela, že jej na mne záleží.

Pravdu povediac, tú nezávislosť jej závidím. Jej všeobecnú spokojnosť so sebou a ľahostajnosť voči veciam, ako sú úzkosť, pochybnosti alebo strach. Mohli by ju vysadiť kdekoľvek na svete a pokiaľ by si mohla dať dobrú šálku kávy, bola by spokojná.

Keď mi zapípal ďalší hovor v mobile, sľúbila som Elize, že pred nástupom do lietadla jej ešte zavolám a bez toho, aby som sa pozrela na displej, som zdvihla druhú linku. Očakávala som telefonát od svojich budúcich spolubývajúcich. Vzhľadom na časový posun a čas cestovania medzi Nashvillom a Londýnom to bola pravdepodobne posledná šanca hovoriť s nimi, kým dorazím na prah svojho nového bytu.

„Haló?“

„V Londýne je u žien vo veku od šestnásť do dvadsaťdeväť rokov osemkrát vyššia pravdepodobnosť, že sa stanú obeťami..."

„Oci, to vážne? Hovoril si s doktorom Wu o svojej paranoji a separačnej úzkosti?“

„Dievčatko moje, počúvaj. Londýn môže byť pre mladú ženu nebezpečným miestom. Žil som tam šesť mesiacov, vieš?“

Áno. Každý to vie. Bol tam, keď písal a potom nahral svoj tretí album na Abbey Road, podľa ktorého Beatles nazvali svoj jedenásty štúdiový album a o tridsaťdva rokov neskôr moji rodičia mňa. „Uvedomuješ si, že vo väčšine sveta,“ povedala som mu, kým som sa snažila zapnúť ďalší kufor, „sú Spojené štáty vnímané ako násilná a barbarská spoločnosť preplnená zločinom?“

„Toto nie je ako ísť do kina v centre Nashvillu,“ namietol, ignorujúc moje argumenty. „Londýn je veľké medzinárodné mesto. Môžeš nastúpiť do taxíka a už ťa nikdy nikto neuvidí.“

„Nemyslím si, že by doktor Wu považoval sledovanie filmu *96 hodín* pred tým, ako tvoja dcéra odíde na semester študovať do zahraničia, za zdravý spôsob, ako sa vyrovnáť so situáciou.“

„Abbey.“

„Oci.“

„Máš devätnásť rokov. To je dosť na to, aby si v Spojenom kráľovstve mohla piť. Nemôžem si pomôcť, ale nie som nadšený z predstavy, že moje dievčatko bude na inom kontinente s ľuďmi, ktorých nepoznám, v nejakom nočnom klube, kde jej bude banda anglických idiotov strkať pod nos drinky.“

„Na rozdiel od amerických idiotov.“

„Abbey.“

V tej chvíli som vedela, že otec je na pokraji zrútenia. On totiž predtým nikdy nenadáva. Sotva si pri večeri usrkne z vína, keď som s ním. Odo dňa, keď skončil s koncertovaním, keď som mala jedenásť rokov, vynaložil extrémne úsilie na to, aby v sebe postavu rockovej hviezdy Gunnera Blya pretvoril na dokonalú postavu otca. Myslím si, že tie fotografie z bulvárnych plátkov, na ktorých ma počas turné ako batola o štvrtej ráno vynáša z autobusu, z úst mu visí cigareta, v jednej ruke drží fľašu Jacka a v druhej mňa, v ňom

doteraz vyvolávajú nočné mory. Vydesilo ho to. Báľ sa, že zo mňa vyrastie jeden z tých vyhorených, zdegenerovaných potomkov celebrit, ktoré sa striedavo objavujú v reality šou a na odvykačkách a komunikujú s rodičmi len cez bulvárne rubriky.

Niežeby som svojho otca nemala rada, ale stával sa z neho emocionálny prípad, a tá rutina mentorského otca ma už unavovala.

„Oci, viem, že by si bol najradšej, keby som zvyšok štúdia strávila zavretá v spálni, ale dokážem sa o seba postarať. Je čas odstrihnúť sa, môj milý. Som už veľké dievča.“

„Ty to nechápeš. Nevieš, ako ľahko sa pár drinkov zmení na pár čiar koksu...“

Pre lásku Božiu...

„Okej, môžeme sa k tomu vrátiť neskôr? Som teraz tak trochu zaneprázdnená,“ ukončila som hovor bez toho, aby som čakala na odpoveď. Keby som v tej konverzácii pokračovala, iba by som priľala olej do ohňa.

Keď som sa prihlásila na tento program, aby som mohla stráviť druhý ročník na Pembroke University v Londýne, bolo to na návrh môjho profesora európskych dejín a v opojení z *Peaky Blinders*, *Koruny* a *Love Island*. A hoci som mala v prvom ročníku výborné známky a profesori nemali najmenší problém napísať mi odporúčacie listy, ani na chvíľu som neverila, že ma skutočne prijímú. Keď mi prišiel ten e-mail, celý môj život sa zmenil. Zrazu som musela svojmu hyperochranárskemu otcovi oznámiť správu, že nielenže sa sťahujem, ale aj opúšťam krajinu.

Deň D bol pred dvermi a on to neznášal dobre. „Možno existuje nejaký online program.“

Takmer som vyskočila meter do vzduchu, keď som vyšla zo šatníka s kopou oblečenia v náručí a zbadala som ho stáť uprostred izby.

„Ježiši, oci! Na svoj vek sa vieš až znepokojivo dobre vkrádať.“

„A čo ty na to?“ trval na svojom. „Online učenie by ti vyhovovalo.“

„Nie, vyhovovalo by tebe. A zabudni na to. Toto sa už deje. Auto tu bude každú chvíľu. Už som poslala nájomné za prvý mesiac.“

Čo mi pripomenulo, že sa mi ešte vždy nezozvali, a tak som si skontrolovala telefón a zistila, že mám niekoľko nových správ z veľmi dlhého telefónneho čísla. Na to si budem musieť zvyknúť.

Lee: Ahoj, zlato, už sa nemôžem dočkať, kedy sa stretneme. Máme pre teba pripravenú izbu a zopár darčiekov na privítanie. Jackie a Jamie tvrdia, že sa ti určite budú páčiť. Na konci emailu máš inštrukcie, ako sa k nám dostaneš. Neposlúchajte pokyny Googlu. Sú na prd. Uvidíme sa zajtra. Dnes? Prestávam mať prehľad xx

„A prečo som sa s tými spolubývajúcimi ešte nerozprával?“ opýtal sa otec a vrásky obáv na tvári sa mu o čosi prehĺbili. „Nič o nich nevieme. Mohla by si tam prísť a zistiť, že tvoj byt je skladisko pri dokoch a nejakí muži čakajú, aby ti hodili vrece na hlavu.“

„Uf, si únavný.“

Narýchlo som vyťukala odpoveď pre Lee a schovala si telefón do vrecka.

„Našla som ich na tej istej stránke, kde si Gwen hľadala spoločné bývanie na semester v zahraničí,“ pripomenula som otcovi. „Každý v databáze je preverený. Dokonca ju odporúča aj univerzita. Je to legálne.“

Keďže sa neviem orientovať v časových pásmach, ešte sme si nevolali, aby sme sa oficiálne zoznámili. Vymieňali sme si len maily a esemesky, ktoré sa zvyčajne odosielať, keď tá druhá spala. Ale to, čo mi Lee za posledných pár týždňov napísala, znelo povzbudivo. Pôsobila milo. Štvrtáčka na výške, takže o pár rokov staršia ako ja. A bývali s ňou ďalšie dve dievčatá.

„Cítil by som sa lepšie, keby som sa s nimi mohol porozprávať,“ utrúsil otec. „Alebo s ich rodičmi.“

„S ich rodičmi? To vážne? Nejdem k nim na prespávačku. Sú to dospelí ľudia.“

Prižmúril na mňa oči a zovrel pery. „To ma vôbec neupokojoilo.“

„A ja navrhujem, aby ste na tom pracovali s doktorom Wuom.“

Pozrela som naňho cez plece a pousmiala sa, čo rozhodne neocenil.

Otec si sadol na okraj mojej postele. Rukou si prešiel po strapatých vlasoch a poškriabal sa po strnisku. V takýchto chvíľach si bez konkrétneho dôvodu uvedomujem, aké zvláštne je byť dcérou Gunnera Blya. Bol to jeden z dôvodov, prečo som nechcela, aby moji spolubývajúci vedeli, kto je môj otec, skôr ako sa nasťahujem. Len to veci... komplikuje.

Celý život ma obklopovali ľudia, ktorí sa vydávali za mojich priateľov, len aby sa k nemu mohli dostať bližšie. Nikdy som nevedela, komu môžem veriť. Bola som jednoducho sklamaná prázdnyimi vzťahmi. Presťahovali sme sa z Los Angeles na ranč pri Nashville, aby sme sa dostali preč od hľadačov slávy a pochlebovačov a mali pokojnejší život, čo sa nám z veľkej časti podarilo. Stále sa nájde zo pár fanúšičiek, ktoré sa k nemu prešmyknú, alebo niekto, kto dúfa, že sa mu podarí rozbehnúť vlastnú kariéru. Občas podnikavec, ktorý chce klebetníckej stránke TMZ predať fotky a pikošky.

Naučila som sa, že nástrahy a zmije sú všade. Preto nepoužívam sociálne siete. Takže otcovi jeho neurózy nezazlievam. Len si želim, aby mi dal trochu priestoru na dýchanie, kým si vyriešim tie vlastné.

„Počúvaj, dievčatko,“ povedal s povzdychom. „Viem, že som trochu otravný, ale musíš si uvedomiť, že som to nikdy predtým nezažil. Si moje dieťa. Nechať ťa odísť a začať vlastný život je pre otca dosť desivé. Keď som bol v tvojom veku, práve som podpísal nahrávaciu zmluvu a každú noc som bol v inom meste a dostával sa do rôznych problémov.“

„Počula som," hlesla som sucho.

Usmial sa a sklopil hlavu. „Takže vieš, čo to znamená, že som videl všetky možné problémy, do akých sa mladá žena môže dostať, keď je sama vo veľkom meste."

„Áno. Predpokladám, že tak som sa dostala na tento svet."

Odkiaľšlal si a zvrátil čelo. „Tak akosi."

Nie je tajomstvom, že Nancy bola fanúšička, ktorá otca sledovala, až sa napokon dostala do jeho hotelovej izby. Neboli spolu dlho. Zvyšok je rock'n'rollová história. Strašne vrtkavé, tie fanúšičky.

Pravdou je, že sama mám na svedomí jednu alebo dve pubertálne nerozvážnosti. Ďalšou nevýhodou toho, že som dcéra Gunnera Blya, je aj to, že vyrastám počúvajúc príbehy o jeho mnohých smelých činoch, ale nemám žiadne vlastné príbehy ani činy. Som rozmaznávaná a hermeticky chránená pre jeho pocit viny a výčitky z minulosti. Oceňujem, že pre mňa chce len to najlepšie, ale už som študentka vysokej školy. Chcela by som zažiť aspoň trochu bujarého hýrenia, ktoré je pre dievča v mojom veku normálne.

„Snažím sa povedať, že mám o teba strach. To je všetko." Vstal a chytil ma za ruku. „Si asi to najsprávnejšie, čo v živote mám."

„Myslím, že *Billboard* ani tá stena plná Grammy by s tým nesúhlasili."

„Na tých veciach nezáleží ani z časti tak ako na tom, že som tvoj otec, počuješ ma?"

Do očí sa mi nahrnuli slzy, čo ma vskutku vyľakalo. Nič ma nerozplače väčšmi, ako keď vidím svojho otca dojatého. Obaja sme veľmi citliví.

„Lúbim ťa," povedala som mu. „A budem v poriadku. Veľa pre mňa znamená, že si s tým súhlasil. Je to pre mňa dôležité."

„Len mi sľúb, že budeš robiť správne rozhodnutia. A pamätaj, že po polnoci sa nič dobré nedeje."

„Sľubujem." Objala som ho a pobožkala na líce.

„Vieš, že sa vždy môžeš vrátiť domov, však?" Nepúšťal ma z objatia, takže som sa neodtiahla, lebo som vedela, že to potrebuje.

„Kedykoľvek. Vo dne aj v noci. Povedz slovo a na letisku ťa bude čakať letenka.“

„Ja viem.“

„A ak sa dostaneš do nejakých problémov. Nezáleží na tom, o čo pôjde. Keď sa ocitneš niekde, kde nechceš byť, alebo skončíš vo väzení...“

„Oci...“

„Nech sa stane čokoľvek, zavolaj mi a ja ti pomôžem. Bez otázok. Nikdy o tom nemusíme hovoriť. To ti sľubujem.“

Zotrela som si slzu z oka a rozmazala mu ju po košeli. „Dobre.“

Zazvonil mi telefón. Bola to správa od vodiča, že je vonku. Nervózne som si vydýchla. „Je čas ísť.“

Tak. Naozaj sa to deje.

Do tej chvíle som myslela len na slobodu a dobrodružstvo, ktoré so sebou presťahovanie sa za oceán prináša. No odrazu ma to zasiahlo. Strach a neistota. Čo ak budem nenávidieť svojich nových spolubývajúcich? Čo ak oni budú nenávidieť mňa? Čo ak je britské jedlo nechutné? Čo ak sú všetci v mojej novej škole oveľa múdrejší ako ja?

Zovrelo mi hrud' a pocítila som naliehavý inštinkt skryť sa pod posteľ.

A akoby otec vycítil moje obavy, okamžite prepol do rodičovského módu, naše roly sa zmenili a on začal upokojsť mňa. „Nebój sa,“ povedal, hodil si môj batoh na plece a vzal príručný kufor. „Všetkých tam ohúriš.“

Spoločne sme naložili batožinu do čakajúcej letiskovej limuzíny. Čo zostalo mi pošlú do bytu dodatočne. Nebola som si istá, či vôbec dýcham, keď ma naposledy objal a strčil mi do vrečka balík peňazí.

„Pre prípad núdze,“ povedal. „Lúbim ťa.“

Väčšinu svojho života som sa na tomto ranči cítila ako v pohodlnom väzení, ktoré ma malo oklamať, aby som zabudla, že som pripútaná k jeho hraniciam. No teraz, keď som sa z neho konečne

dostala, nikdy som sa nepozastavila nad tým, čo robíš, keď budem voľná. Vonku na mňa čakal desivý svet plný spôsobov, ako si vybiť zuby.

A napriek tomu som sa naň hrozne tešila.

Keď sme pristávali v Londýne, bolo už po polnoci miestneho času a svetlá pristávacej dráhy boli v daždi rozmazané. Hlas nad hlavami nám hlásil, že si máme posunúť hodinky dopredu. Po takmer desať-hodinovom lete som nemohla z toho lietadla vystúpiť tak rýchlo, ako by som potrebovala. Môj močový mechúr kričal od potreby uľaviť si a nohy som mala opuchnuté ako tehotná žena. Zmocňovala sa ma delirická naliehavosť, zatiaľ čo som stála v uličke, znepokojená a nervózna, s batožinou v rukách, aby som vystúpila z lietadla. Keď sa otvorili dvere lietadla, vystúpila som a po prechode sa náhlila k terminálu a najbližšej toalete.

Bola už jedna hodina po polnoci, keď mi vodič nakladal posledné tašky do kufru čierneho auta. Ukázala som mu pokyny od Lee, načo ma ubezpečil, že Notting Hill nájde v pohode.

Moje telo si stále myslelo, že ešte nie je ani osem hodín večer, keď som si tvár prilepila na okno a sledovala, ako okolo mňa prelietavajú svetlá Londýna.

Vďaka príliš starostlivému otcovi, ktorý vidí vraždu na každom rohu, nie som nijako scestovaná, takže ma stále prekvapuje, keď miesta vyzerajú presne tak ako vo filmoch. Architektúra, pamiatky. Tie červené telefónne búdky. Pripadala som si ako v sne. Pohľadom som hltala mesto a každých pár sekúnd pozrela dopredu, aby som sa prekvapene nadýchla, a potom si zas uvedomila, že sme na opačnej strane cesty. Vodič sa na mňa uškŕňal v spätnom zrkadle.

Dobre, pane. Dobre.

Rozhodla som sa, že to zo seba počas cesty do môjho nového domova dostanem, a začnem sa vžívať do stereotypu amerického turistu, ktorý s vypúlenými očami bez hanby zíza na poschodové

autobusy a kladie vodičovi hlúpe otázky, len aby počul jeho prízvuk. Ale bez dopravnej špičky sa naša cesta skončila prirýchlo. Dorazili sme do malebnej rezidenčnej ulice s radovými tehlovými domami v pastelových farbách.

Pomaly sme sa blížili k dvojposchodovému edwardiánskemu mestskému domu so štukovou fasádou. Oba byty mali stĺpové verandy a železné brány do výšky pása, ktoré obklopovali malé záhradky, a potom stúpali po schodoch ku krytým vchodom. V nohách mi začalo brnieť od nervozity, keď som si prečítala číslo 42 na vchodových dverách toho našavo.

Svetlo na verande svietilo a čakalo na mňa.

„Radšej sa uistím, že je niekto hore,“ povedala som vodičovi, alebo skôr sebe, keď som položila ruku na kľučku dverí.

V oknách za bielymi závesmi sa svietilo. Bol to dostatočný dôkaz, že som očakávaná, hoci v tej chvíli som si kládla otázku, či som nemala ísť radšej nočným letom, aby som prišla v rozumnú hodinu. Nútiť celý dom, aby kvôli mne ponocoval, na nich asi neurobí najlepší prvý dojem.

No na to už bolo neskoro myslieť.

So zadržaným dychom som zaklopala. Desafkrát som zvažovala, ako hrozne by to mohlo dopadnúť. Mohlo by sa stať, že si vôbec nesadneme. Podľa mojich informácií boli všetci spolubývajúci o rok alebo dva starší ako ja. Čo ak sa ich trpezlivosť s bezradnou Američankou za nejaký ten týždeň vyčerpá?

Práve som sa chystala znova zaklopať, keď som si vnútri všimla pohyb. Závesy sa pohli a dvere so zavŕzaním otvorili.

Na moje veľké zmätenie stál na prahu štíhly černocho vo voľnom tielku a dlhých bohémских hodvábných nohaviciach.

„Vedel som, že budeš ryšavá.“ Usmial sa na mňa, žiarivo a priateľsky.

„Je Lee doma?“

„Príležitostne. Ale mám za sebou asi dve tretiny fľaše merlotu, takže nič nesľubujem.“

Bola to odpoveď na moju otázku? Netuším.

„Ja som Abbey.“ Zahryzla som si do pery. „Mám sa sem nasťahovať.“

„Samozrejme, miláčik.“ Pozrel sa mi ponad hlavu a kývol na vodiča.

„Ospravedlňujem sa, že sú kvôli mne všetci hore. Mala som zvä-
žiť ten časový posun, keď som si rezervovala let.“

„Nie všetci. S ostatnými chlapcami sa stretnieš zajtra. Dnes večer
sú vonku.“

Zažmurkala som. „Chlapcami?“

„Jack a Jamie.“ Vtiahol ma dovnútra. „Nebudeme ich čakať. Okolo
štvrtej ich budeš počuť, ako sa potácajú dnu. Pokús sa ich nesúdiť,
kým si nedajú ranné toasty.“

Nechal dvere pootvorené pre vodiča, ktorý už ukladal moje
tašky na obrubník.

V tej chvíli mi to začínalo dochádzať. „Ty si Lee?“

„Od narodenia.“ Stiahol mi batoh z pleca, hodil si ho na chrbát
a zaujal pózu modelky z katalógu. „Ja viem, naživo som ešte úžas-
nejší.“

Interiér bytu bol svetlý a vzdušný. Vzhľadom na pochmúrne po-
časie to bola úľava. Pod schodiskom bola malá predsieň, potom
úzka chodba s obývačkou na jednej strane a kuchyňou na konci.
Bola to spleť nesúrodého, draho vyzerajúceho moderného nábytku,
akoby sa všetky stránky časopisu o interiérovom dizajne pomiešali
a nahádzali na jedno miesto.

„Ale Lee je dievča,“ povedala som dôrazne.

Zdvihol na mňa obočie. „Nenechaj sa oklamať tými bezchybnými
lícnymi kosťami.“

„Nie, myslím tým, že mám bývať s dievčatami. Som v nespráv-
nom dome?“

„Nie, ak si Abbey Blyová.“ Pozeral sa na mňa so skeptickým záuj-
mom. Akoby som bola hysterická žena bojujúca s nákupným vo-
zíkcom v uličke s cereáliami. „Ja som Lee Clarke. Vitaj v Londýne.“